

Overensstemmelse med dette Lovforslag. Vi have da ment, at man burde indføre et Par Ændringer, der dog nærmest ere af supplerende Natur, for at der ikke skal indtræffe Tilfælde, hvor det alligevel vil blive umuligt at ramme den, som egentlig skulde rammes, og jeg skal kortelig tillade mig at gennemgaa disse Ændringsforslag.

Det første Ændringsforslag vedrører § 2, som egentlig undtager den, der virkelig leder et Blads Redaktion, fra Ansvar, naar Forfatteren har navngivet sig. Det er imidlertid et Forhold, der meget ofte kan lede til betydelige Misbrug, idet den Borger, der bliver ærekrønket ved en saadan Artikel, maaste har en aldeles ubederhæftig Person lige over for sig. Derfor er det baade rimeligt og, mener jeg, tillige nødvendigt, at den, der egentlig leder et Blads Redaktion, maa have Ansvar, thi det beror jo paa ham, om han vil optage Artiklen eller ikke. Saa bør imidlertid tillige vedkommende Forfatter have Medansvar, og det er det, vi have udtrykt i dette Ændringsforslag under Nr. 1. — Til § 3 er der stillet et Ændringsforslag om, at en anonym Forfatter ikke altid skal være ansvarsfri, navnlig ikke i det Tilfælde, at den, der angives paa Bladet som ansvarshavende, er bosat uden for Riget, naar Artiklen fremkommer, thi i det Tilfælde vil man jo ikke kunne ramme den, der er ansvarshavende for Bladet, og det lod sig vist meget godt tænke, at en Mand levede et Blad fra Udlandet, navnlig fra det nærliggende Udland. Det er derfor vistnok rigtigt, at der i dette Tilfælde ikke indrømmes den anonyme Forfatter Ansvarsfrihed. — Til § 4 er der stillet et supplerende Forslag om, at hvor der ingen Redaktør er angivet paa Bladet, skulle de, der lede Bladet, straffes med en Bøde, som man har ment at kunne sætte fra 500 til 2,000 Kr., idet dette Forhold ikke omhandles i Loven, medens det vistnok ogsaa burde findes der. — Endelig er der foreslaaet en ny Paragraf, som gaar ud paa, at der kan indrømmes offentlig Paatale i saadanne Tilfælde, hvor der fremsættes ærefornærmende Beskyldninger mod Embedsmænd eller andre Personer i offentlige Stillinger, saasom Amtsrads- og Sogneraadsmedlemmer samt mindre Bestillingsmænd. Det er jo egentlig kun en Udvidelse af, hvad der allerede

gælder med Hensyn til mundtlige ærefornærmende Beskyldninger mod saadanne Embedsmænd og andre Personer i Anledning af deres Embede og Bestilling, thi hvor det er mundtlige Beskyldninger, har man jo offentlig Paatale.

Det er altsaa kun en videre Udførelse af en gældende Lov, og der er jo ingen Grund til ikke at indføre offentlig Paatale, naar Beskyldningen fremsættes i et Blad, hvilket jo ofte er langt mere graverende, end hvor det sker mundtligt. Der er kun gjort en Tilføjelse om, at offentlig Paatale ogsaa kan fremkomme, hvor en Artikel ligefrem indeholder bevidst Usandhed. Men Begrundelsen heraf er som sagt givet i tidligere Betænkninger, navnlig i Betænkningen af 1892, saa jeg skal henvise dertil, idet jeg anbefaler det høje Ting at stemme for disse faa Ændringsforslag.

Madjen-Mygdal: Sa ligesom jeg ved den første af disse Sager har udtalt, at jeg ikke fandt Anledning til nu at komme ind paa en Drøftelse af disse Loves Indhold, saaledes finder jeg det heller ikke nyttigt nu at komme ind paa en Drøftelse enten for eller imod de foreliggende Ændringsforslag. Jeg finder det temmelig overflødig at behandle disse Ændringsforslag. Stillingen er jo, saa vidt jeg kan skønne, den, at disse Forslag ere dødsdømte, og deres Stilling her i dette Ting i de senere Aar har jo været den, at man har beholdt dem som Krigsfanger — det er jo offentlig udtalt, saa jeg har vel Ret til at gentage det. Man har beholdt dem som Krigsfanger, indtil Freden sluttedes, og naar der sluttes Fred, er det jo Skik og Brug, at man udleverer sine Fanger. Den Akt, der foregaar i Dag, er simpelthen at udlevere disse Krigsfanger, og saa finder jeg det overflødig at give dem ny Klæder paa. Jeg synes gerne, at man, naar de endelig skulle udleveres, kan udlevere dem med de Klæder, de havde paa, da de kom ind til os. Jeg er ikke med til Udlevering, jeg vil helst tage Livet af dem her og befri Folketinget for at slaa en død Mand ihjel.

Det. Hansen: Som jeg bemærkede før, finder jeg, at Udvalgets Flertal havde gjort ret i at behandle denne Lov paa samme